

Des del monestir

El descans nocturn

Quan arribem al final del dia, sigui quin sigui el nostre lloc, la nostra feina, la nostra situació, tendim a repassar i a valorar com ens ha anat la jornada, què és el que hem viscut, quines experiències han acolorit les hores passades, amb qui ens hem relacionat i compartit el nostre temps... I agraïm moltes vegades el repòs i el descans de la nit que ens ajudarà a emprendre amb nous ànims un nou dia quan, l'endemà, tornem a obrir els nostres ulls a la llum. Al monestir, el final del dia coincideix amb una de les hores de pregària comunitària: les Completes, que la litúrgia defineix com la *pregària abans dels descans nocturn*. També nosaltres, en la vida de comunitat, deixem enrere una jornada, amb les estones dedicades a la recerca de

Déu, amb les nostres tasques realitzades, amb la nostra relació amb les germanes o els germans de la fraternitat. Una jornada al llarg de la qual hem intentat, una vegada més, tenir una mirada oberta, compromesa i universal sobre el nostre món, i que no s'ha d'apagar en acabar el dia. Les Completes són una pregària íntima i confiada, breu però profunda. Un sol salm, diferent cada dia de la setmana, ric en sentiments i actituds de confiança i d'abandó, amb expressions tan belles com aquestes: «Em sento en vós, segur, només en vós, Senyor» (Salm 4), «Sou la muralla on m'emparo, el meu Déu en qui confio» (Salm 90), «Quin amor tan gran em teniu» (Salm 85), «Joia i festa a desdir a la vostra presència» (Salm 15).

Acabar el dia amb la pregària de Completes, ens torna a recordar que no podem viure al marge dels problemes i de les dificultats que ens envolten, que no podem deixar de banda la incertesa i la inseguretat enmig de la qual viuen tantes i tantes persones, però aquesta pregària també ens ajuda a no oblidar que hem de buscar la nostra seguretat i la nostra força en l'Únic que ens la pot donar, en Aquell que, cada dia, «ens abriga amb les seves plomes i ens refugia sota les seves ales» (cf. Salm 90). Que, a l'hora del descans nocturn, sigui on sigui on ens trobem, puguem enlairar el nostre cor a Déu tot agraint-li el dia que s'acaba i disposats a obrir-nos a la vida que Ell vulgui continuar-nos regalant.

Teresa Pujal
Clarissa de Reus

La sal de la terra

La compassió: imprescindible per viure el cristianisme

La societat està mancada d'amor i les relacions humanes són, massa vegades, conflictives. Les persones hem desenvolupat la intel·ligència racional —la que Howard Gardner va denominar, en descriure les vuit intel·ligències múltiples, com a lògico-matemàtica— com si fos gairebé l'única. Sense desenvolupar les altres no madura la persona. Però d'elles la interpersonal, popularitzada per Goleman com l'emocional, i la intrapersonal, que és l'espiritual, són essencials per a les relacions humanes sanes i per viure una vida amb sentit i felicitat. Quantes barbaritats i sofriments

s'han causat per no haver desenvolupat aquestes altres! Jesús ens ensenya la necessitat de ser sensibles als sofriments i problemes dels altres i respondre-hi; procurant ajudar, no passar-ne de llarg, impertorbables. Precisament els que feien patir els altres eren els que més enfadaven Jesús i s'hi enfrontava. S'emocionava quan veia algú patint, responia, se saltava les lleis i regles per ajudar-lo, etc. —sols cal llegir els Evangelis. A Déu l'anomena Pare que ens estima, superant les concepcions del Déu que feia por de l'Antic Testament. Jo em pregunto: per què ens hem

encarcarat tant al llarg dels temps? Tenim un papa Francesc que ens està orientant vers el retorn als evangelis originals. Hem de viure amb autenticitat la joia de la nostra fe; així la transmetrem amb autoritat, com feia Jesús i estranyava als sacerdots del seu temps. Ara que tenim el vent a favor, aprofitem-ho i col·laborem amb el nostre papa Francesc per donar a conèixer els evangelis, la vivència joiosa dels quals dóna sentit a la nostra vida i segur que ho farà als qui ho descobreixin. Així construirem un món millor.

Joan Viñas
Membre numerari de la Reial
Acadèmia de Medicina
de Catalunya

Mirada al món

Ariel Sharon

Un mes després de la mort de Nelson Mandela, el món ha viscut un altre dol. Una altra gran figura de la política actual ha deixat l'escenari de la seva activitat. Una figura i una activitat política molt discutida, criticada, lloada, aprovada, enyorada... Ariel Sharon, polític i militar israelià. Heroi defensor del seu poble, implacable constructor de nous assentaments o colònies en els territoris ocupats (més de cent), decidit executor del desmantellament de les colònies de Gaza, home que molts consideren com l'últim líder d'Israel, l'únic que estava decidit a dur a terme el procés de pau. Glòria i nom etern l'acompanyen, comparat amb Moisès i amb David, perquè, modernament, pocs israelians com Sharon han gaudit de la fama i de l'admiració d'una bona part del poble d'Israel. Però hi ha una altra part de la medalla i una altra visió d'aquest estadista genial que el fan veure amb uns colors terriblement negatius i foscos. Una altra part d'Israel considera Ariel

Sharon com el més gran traïdor, el més cruel assassí i criminal de la història moderna d'Israel. La gent no li perdona les matances de Sabra i de Chatila al Líban (any 1982), i sobretot els jueus ultra-ortodoxos no li perdonen la supressió de les colònies de Gaza (any 2005), i per això consideren que la seva malaltia (coma irreversible) va ser un autèntic càstig de Déu. Una cosa que va meravellar i indignar tot el món va ser la seva arrogant entrada a l'esplanada del Temple, lloc sagrat musulmà, el mes de setembre de l'any del jubileu 2000. Aquell fet va ser lamentable, desafortunat, origen de la segona intifada i d'una política de repressió i de mà dura contra els palestins, que va accelerar la construcció del famós mur de ciment anomenat «mur de Sharon», entre Israel i Palestina. Llums i ombres, encerts i errors, gests oberts i crims abominables fan d'aquest home una fatal contradicció, en vida i després de la mort. Els àrabs no el poden veure ni en pintura, els israelians

estàn profundament dividits. El millor que es pugui dir d'ell és que va ser i segueix sent un home de controvèrsia contínua. La història el jutjarà. De retruc, molts polítics i analistes han aprofitat el fet de la seva mort per bastir una fàcil comparació entre Sharon i l'actual govern israelià, mostrant la diferència entre l'home de conviccions i decisions que era Sharon i la ineptitud a prendre qualsevol determinació valenta del govern de Netanyahu. Per acabar, nosaltres, cristians, li hem d'agrair almenys una cosa que ens va fer respirar al seu temps: Sharon va resoldre l'espinos problema de la construcció d'una mesquita, a tocar de la basílica de Natzaret. Va enviar l'exèrcit a parar les obres ja començades. Això li ho hem d'agrair sincerament, més enllà de qualsevol valoració política i militar. I això, potser, ens farà recitar una pregària per a l'etern repòs de la seva ànima.

Joan Maria Vernet
Salesià des de
Jerusalem

